

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 355/2015-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Čiernym, Holubyho 51, Martin, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 24/2014 zo 7. mája 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva [REDAKČIA] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

3. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 444,66 € (slovom štyristoštyridsaťštyri eur a šesťdesiatšesť centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jaroslava Čierneho, Holubyho 51, Martin, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 24/2014 zo 7. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 80/2012 z 26. novembra 2013 uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) za použitia § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky a osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 24/2014 zo 7. mája 2014 sťažovateľom podané odvolanie zamietol a najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 sťažovateľom podané dovolanie odmietol. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

Sťažovateľ koncentruje svoju argumentáciu do dvoch rovín.

V prvej rovine svojej argumentácie sťažovateľ namietal nedostatky spočívajúce v presnom vymedzení skutku, resp. popisu skutkovej vety v rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 80/2012 z 26. novembra 2013, a poukázal na to, že aj napriek tomu, že ponúkol krajskému súdu ako súdu odvolaciemu konkrétne dôkazy, a to *„Informáciu Železníc Slovenskej republiky, a. s. o meškaní vlaku 7505 dňa 08. 06. 2011 a záznam z elektronického dopravného denníka tohto vlaku“*, na presné ustálenie skutku ako konania, za ktoré nesie trestnoprávnu zodpovednosť, tento ho *„na verejnom zasadnutí o odvolaní dňa 07. 05. 2014 odmietol vykonať... v zmysle ust. § 272 ods. 3 Tr. por., teda podľa názoru odvolacieho súdu malo zrejme ísť o dôkaz, ktorý sa má týkať okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie, alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Dôvod odmietnutia vykonania tohto dôkazu iba dedukujem z normy ust. § 272 ods. 3 Tr. por., lebo odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu neobsahuje žiadne ozrejenie toho, prečo bol tento dôkaz viažuci sa priamo k skutkovej vete výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa odmietnutý.“*. V ďalšom zvýraznil, že *„vykonanie dôkazu preukazujúceho nepravdivosť tvrdení svedkov - poškodených, ktorých výpovede sú jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, aj vzhľadom na povahu predmetného skutku (ktorý mal byť spáchaný cez telefón z ústavu na výkon trestu odňatia slobody), priamo k časovému a priestorovému ukotveniu skutkového deja, je pre správne skutkové i právne posúdenie tohto skutku kľúčové, a odmietnutie vykonania tohto dôkazu by malo byť ozrejené, v opačnom prípade je svojvôľou. Navyše, v predmetnom prípade odvolací súd odmietol vykonať dôkaz vôbec predtým, ako poznal jeho obsah.“*. V závere poukázal na to, že *„Uvedená argumentácia bola obsahom podaného dovolania z 05. 06. 2014. Dovolací súd k uvedenému vo svojom uznesení 4 Tdo 9/2015 z 17. 06. 2015 uvádza iba toľko, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi.“*. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ uzavrel: *„Porušovatelia sa s nevyhovením návrhu na vykonanie dokazovania nielenže nevysporiadali ústavne*

akceptovateľným spôsobom, ale nevysporiadali sa s ním žiadnym spôsobom. Uvedeným postupom porušovateľov boli porušené aj ďalšie obsahové zložky práva na spravodlivý súdny proces, garantovaný v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“ Zároveň dodal: „S uvedeným postupom porušovateľov súvisí aj porušenie môjho práva na obhajobu ukotveného v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru, konkretizovaného m. i. v § 2 ods. 9, 10 a § 34 Tr. por.. Právo obhajovať sa (mať možnosť na svoju obhajobu) nepochybne predpokladá nie len právo predkladať či navrhovať dôkazy na svoju obhajobu, ale aj právo na vykonanie týchto dôkazov. V opačnom prípade právo na obhajobu stráca svoj materiálny či skutočný obsah, a v rozhodnutiach a konaniach porušovateľov existuje len v minimálne nevyhnutnom formálnom zmysle.“

V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na to, že *„Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení 4 Tdo 9/2015 z 17. 06. 2015 na str. 3 uvádza, že k môjmu dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Martin, pričom toto podanie mi nebolo doručené a nemal som tak možnosť oboznámiť sa s ním a prípadne sa k nemu vyjadriť. Aj týmto postupom došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie, ukotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, tu v obsahovej zložke zásady kontradiktórnosti a rovností zbraní.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol „... aby Ústavný súd Slovenskej republiky vyhlásil tento nález :

1. Základné práva sťažovateľa zaručené článkom 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn.: 4 Tdo 9/2015 a jeho uznesení sp. zn.: 4 Tdo 9/2015 zo dňa 17. 06. 2015 porušené boli.

2. Základné práva sťažovateľa zaručené článkom 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Krajského súdu v Žiline vedenom pod sp. zn.: 2To/24/2014 a jeho uznesení sp. zn.: 2To/24/2014-356 zo dňa 07. 05. 2014 porušené boli.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Tdo 9/2015 zo dňa 17. 06. 2015 a uznesenie Krajského súdu v Žiline

sp. zn.: 2To/24/2014-356 zo dňa 07. 05. 2014 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44,- EUR...“.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 355/2015-9 z 26. augusta 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 24/2014 zo 7. mája 2014.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadrili účastníci konania: predsedníčka krajského súdu listom sp. zn. Spr 388/2015 z 22. septembra 2015, predsedníčka najvyššieho súdu listom č. k. KP 3/2015-59 z 23. septembra 2015, ako aj právny zástupca sťažovateľa listom z 9. októbra 2015.

Predsedníčka krajského súdu vo svojom podaní sp. zn. Spr 388/2015 z 22. septembra 2015 takto ozrejmla stanovisko dotknutého senátu krajského súdu:

„Súd prvého stupňa a rovnako i súd odvolací v dôvodoch svojich rozhodnutí jasne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo odmietnuté doplnenie dokazovania navrhované sťažovateľom. V tejto súvislosti poukazujem na písomné dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (strana 6 odsek 4), ako i na dôvody písomného rozhodnutia odvolacieho súdu (strana 7 odsek 2). Je teda nesporné, že okresný súd i krajský súd poskytli sťažovateľovi argumenty, z ktorých mohol a mal zistiť dôvody odmietnutia ďalšieho dokazovania navrhovaného sťažovateľom.

K sťažnostným argumentom odsúdeného, ktoré sa týkajú skutkovej vety výroku rozsudku súdu prvého stupňa treba poznamenať, že tieto majú z hľadiska zistenia

skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, len okrajový význam. Sám sťažovateľ sa priznal k uskutočneniu telefonických hovorov a uvedené ani nepopieral. Namietal len ich obsah. Uskutočnenie telefonických hovorov potvrdzuje i správa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v [REDACTED]. Z týchto dôvodov potom vôbec nie je dôležité, kde sa vlak, v ktorom bola poškodená a svedok, v rozhodnom čase nachádzal.

Nemožno sa stotožniť so sťažovateľovým tvrdením, podľa ktorého právo obhajovať sa nepochybne predpokladá nielen právo predkladať či navrhovať dôkazy na svoju obhajobu, ale aj právo na vykonanie týchto dôkazov.

K uvedenému je potrebné poznamenať, že z článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní, avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (uznesenie ÚS SR, sp. zn. II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012).

Podľa názoru krajského súdu nevykonanie sťažovateľom navrhnutých dôkazov bolo v odôvodnení rozhodnutia okresného i krajského súdu náležite odôvodnené, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom namietaného práva. “

Predsedička najvyššieho súdu vo svojom podaní č. k. KP 3/2015-59 z 23. septembra 2015 takto ozrejmila stanovisko dotknutého senátu najvyššieho súdu:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutým uznesením odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. Pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade správnymi predpismi, so svojou rozhodovacou praxou a aktuálnou judikatúrou, ktorá je dostatočne citovaná v napadnutom rozhodnutí.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že v konaní pred súdmi nižšieho stupňa nebol vykonaný sťažovateľom navrhnutý dôkaz, je potrebné uviesť, že s touto námietkou sa dovolací súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dôsledne rešpektujúc čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 385 ods. 1 Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Tr. por. a vysvetliac dovolateľovi charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, v rámci ktorého nie je možná revízia skutkových zistení ustálených

súdmi prvého a druhého stupňa, ani preskúmanie nimi vykonaného dokazovania, dovolací súd tento dovolací dôvod považoval za nenaplnený.

Vo vzťahu k námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov, ktoré sťažovateľ namietal v dovolacom konaní, a ktoré v ústavnej sťažnosti dovolaciemu súdu ako nesprávne posúdené vytkol, je treba uviesť, že dovolací súd nepovažoval rozhodnutia súdov nižších stupňov za také, ktoré by v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva nezodpovedali požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Tieto dali odpoveď na všetky relevantné otázky, teda na všetky tie, ktoré mali význam pre rozhodnutie v prejednáwanej veci. Preskúmané rozhodnutia a tiež samotné rozhodnutie dovolacieho súdu v plnom rozsahu spĺňajú kritériá dostatočného odôvodnenia v zmysle § 168 Tr. por. Na tomto mieste je zároveň potrebné zdôrazniť, že dovolací súd postupoval aj v súlade s § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rovnako za neopodstatnenú najvyšší súd považuje námietku sťažovateľa o tom, že mu nebolo doručené vyjadrenie prokurátora k podanému dovolaniu.

K doručovaniu vyjadrenia najvyšší súd nepristúpil z dôvodu, že neobsahovalo podstatnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho rozhodnutie v predmetnej veci a ku ktorej by sa sťažovateľ v postavení dovolateľa mal vyjadriť. Uvedené napokon vyplýva aj zo skutočnosti, že prokurátor vo svojom vyjadrení navrhol opravný prostriedok zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por., kým dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., v ktorom postupe je podstatný rozdiel odzrkadľujúci sa inter alia i v možnosti jednotlivých strán argumentačne ovplyvniť rozhodnutie súdu. Prijatý právny záver dovolacieho súdu v podstate nepripúšťal diskusiu, pretože z argumentácie dovolateľa bolo zrejmé, že dôvody dovolania neboli naplnené. Navyše vyjadrenie k dovolaniu vo svojej podstate neobsahovalo právnu ani skutkovú argumentáciu k veci, ale len záver vyjadrujúcej sa strany. V takomto prípade dovolací súd nebol povinný doručovať vyjadrenie dovolateľovi.

Z vyššie uvedených dôvodov považujem sťažnosť za neopodstatnenú a nedôvodnú.“

Právny zástupca sťažovateľa zaujal stanovisko k vyjadreniam dotknutých súdov v podaní z 9. októbra 2015, v ktorom uviedol:

«Pokiaľ ide o tvrdenie, že Krajský súd mi mal poskytnúť argumenty, z ktorých som mohol a mal zistiť dôvody odmietnutia ďalšieho dokazovania, toto nie je pravdivé. Dôkaz -Informáciu Železníc Slovenskej republiky, a. s. o meškani vlaku 7505 dňa 08. 06. 2011 a záznam z elektronického dopravného denníka tohto vlaku som navrhoval odvolaciemu súdu vykonať ako dôkaz v podaní - Doplnenie dôvodov odvolania z 14. 01. 2014. Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí o odvolaní dňa 07. 05. 2014 odmietol vykonať tento dôkaz v zmysle ust. § 272 ods. 3 Tr. por., teda podľa názoru odvolacieho súdu malo zrejme ísť o dôkaz, ktorý sa má týkať okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie, alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Dôvod odmietnutia vykonania tohto dôkazu iba dedukujem z normy ust. § 272 ods. 3 Tr. por., lebo odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu neobsahuje žiadne ozrejenie toho, prečo bol tento dôkaz viažuci sa priamo k skutkovej vete výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa odmietnutý. V predmetnom prípade odvolací súd odmietol vykonať dôkaz vôbec predtým, ako poznal jeho obsah. Z uvedeného vyplýva, že hoci poškodenými tvrdená skutočnosť o tom, že vlak mal byť v [REDAKOVANÉ], je preukázateľne nepravdivá, odmietnutím dôkazu o tejto skutočnosti odvolacím súdom táto skutočnosť ostáva paradoxne pravdivá a preukázaná ako súčasť skutkovej vety výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa Krajského súdu v Žiline navrhovaným dokazovaním mali byť preukázané okolnosti „nepodstatné a bezvýznamné“, resp. „o vine obžalovaného bolo možné rozhodnúť aj bez vykonania týchto dôkazov“. Nepodstatnou a bezvýznamnou okolnosťou teda pre odvolací súd ostala skutočnosť, že skutková veta odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa vo svetle navrhovaných dôkazov obsahuje nepravdivé priestorové ukotvenie môjho údajného skutku (a paradoxne sa tak rozhodnutím súdu stáva pravdivé), a pravda je, že o mojej vine bolo možné rozhodnúť aj bez týchto dôkazov, no na základe dokazovania, ktoré som navrhoval, mal súd podľa môjho názoru rozhodnúť o mojej nevine. Tvrdenie, že o mojej vine mohol súd rozhodnúť už na základe vykonaných dôkazov, potvrdzuje zámer Krajského súdu v Žiline o tom, že o mojej vine malo byť rozhodnuté za každú cenu bez ohľadu na skutočnosť podporenú navrhovaným dokazovaním, a teda za namietaného porušenia mojich základných práv a slobôd. Pokiaľ som podľa názoru Krajského súdu v Žiline „mal a mohol zistiť dôvody odmietnutia ďalšieho dokazovania navrhnutého sťažovateľom“, vzhľadom

na absenciu odôvodnenia odmietnutia tohto dokazovania som zrejme mal a mohol využiť také schopnosti, ktoré samozrejme nemám (telepatické a. i).

Priestorové ukotvenie skutku je podľa Krajského súdu v Žiline nepodstatné. Krajský súd teda tvrdí, že je v poriadku, že nepravda v skutkovej vete výroku o vine sa stáva pôsobením súdu pravdou. Kde sa vlak, v ktorom boli v čase údajného skutku svedkovia poškodení, v rozhodnom čase nachádzal, by mohlo byť nepodstatné, ale len v prípade, pokiaľ by táto skutočnosť s poukazom na obsah navrhovaného a nevykonaného dôkazu neusvedčovala týchto svedkov zo lži, najmä ak súd vyslovil svoju vinu predovšetkým na základe dôkazov získaných výpoveďami týchto svedkov.

K argumentácii Krajského súdu v Žiline o tom, že povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy nevyplýva z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, a že právo na obhajobu neznamená aj právo na vykonanie týchto dôkazov, aj s poukazom na vyššie uvedené opätovne uvádzam nasledovnú judikatúru:

Podľa Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012 z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. (IV. ÚS 14/07). Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 265/05). Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkazovými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Hoci vnútroštátny súd má určitú mieru uváženia pri výbere argumentov v konkrétnom prípade a pri pripúšťaní dôkazov podporujúcich návrhy strán, orgán verejnej

moci je povinný zdôvodniť svoj postup uvedením dôvodov pre svoje rozhodnutia. (Suominen v. Fínsko, Tatishvili v. Rusko). ...

V dovolaní, ktoré som podal dňa 05. 06. 2014 proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline 2To/24/2014 z 07. 05. 2014 (v spojení s rozsudkom Okresného súdu Martin 2T/80/2012 z 26. 11. 2013) som navrhoval, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona, zrušil predmetné rozhodnutia odvolacieho aj prvostupňového súdu a prikázal Okresnému súdu Martin, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to pre dôvody podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por. Nežiadal som, aby dovolací súd revidoval skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa, domáhal som sa neporušovania môjho práva na obhajobu a správneho právneho posúdenia skutku vzhľadom na dokazovanie, ktoré som navrhoval vykonať. Nešlo o dovolanie proti odôvodneniu rozhodnutia súdu prvého stupňa či odvolacieho súdu, ako vyplýva z obsahu môjho dovolania, ktoré som priložil k ústavnej sťažnosti. Vo vzťahu k argumentácii Najvyššieho súdu k odôvodneniu mnou navrhovaného dokazovania poukazujem na judikatúru uvádzanú vyššie v stanovisku k vyjadreniu Krajského súdu v Žiline.

K tvrdeniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o tom, že vyjadrenie prokurátora k podanému dovolaniu mi nebol povinný doručovať z dôvodu, že podľa názoru súdu neobsahovalo podstatnú argumentáciu spôsobilú ovplyvniť jeho rozhodnutie, resp. právnu ani skutkovú argumentáciu k veci, k tomu je potrebné uviesť, že toto by som mal prosím pekne posúdiť ja ako strana v konaní, a nie súd. Ja stále nepoznám obsah vyjadrenia prokurátora k môjmu dovolaniu, tak ani neviem posúdiť pravdivosť tvrdenia Najvyššieho súdu o tom, že nemalo obsahovať podstatné skutočnosti. Uvedený postup je m. i. aj porušením ust. § 376 Tr. por.. To skutočne je Najvyšší súd toho názoru, že za zjavného porušenia zákona bude sám posudzovať a rozhodovať, ktoré vyjadrenie strany v konaní mi bude doručovať a ktoré nie? No ani sa mi nechce veriť, že takéto vyjadrenie zo strany najvyššej inštalácie všeobecného súdnictva vlastne čítam. Takýmto postupom mi súd nabudúce nedoručí ani obžalobu, pretože aj tak viem, čo je jej obsahom, a takýto postup bude v poriadku.

Na základe uvedeného, aj s prihliadnutím na argumenty uvedené v mojej ústavnej sťažnosti z 10. 07. 2015, mám za to, že žiadaná ochrana ústavnosti v zmysle petitu navrhovaného nálezu je plne dôvodná.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd

vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenie proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... písm. c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

K sťažovateľom namietanému porušeniu práva na obhajobu garantovaného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru ústavný súd predostiera, že zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen

v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 34/99) a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany. Inými slovami, účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 a čl. 6 ods. 3 písm. c) ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (II. ÚS 8/96). V prípade konfliktu medzi chránenými verejnými záujmami sa jeden zo záujmov nemôže nadradit' nad iný tak, aby sa poprel účel ochrany priznanej inému chránenému verejnemu záujmu. V okolnostiach prípadu ide o právne riešenie konfliktu medzi verejným záujmom na odhalení a potrestaní páchatel'a trestného činu a tými verejnými záujmami, kvôli ktorým sa ústavou priznáva právo na obhajobu.

III.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

Ústavný súd ďalej uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade predovšetkým s dohovorom), najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Ústavný súd už zdôraznil, že zo vzájomnej súvislosti ustanovení

čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy vyplýva, že dohovor a judikatúra k nemu sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03).

Z judikatúry EŠLP vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (pozri citovaný rozsudok Komanický, § 46).

Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (III. ÚS 313/05). Táto zásada vyjadrujúca právo na spravodlivý proces, nutnosť rovnakých pravidiel hry alebo tiež princíp rovnosti zbraní pre všetkých účastníkov súdneho konania je ďalej rozvedená v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ale predovšetkým v Trestnom poriadku a Občianskom súdnom poriadku (obdobne IV. ÚS 35/02).

Z judikatúry EŠLP, ako aj z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že rovnosť medzi obvineným (proti tomu, proti ktorému sa vedie trestné konanie, pozn.) a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom

priliehavejšie vyjadriteľná ako zásada rovnosti zbraní tvoriaca prvok spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru charakterizovaná v judikatúre k dohovoru. Ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (rozsudok ESĽP vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. 2. 1997, § 53, III. ÚS 186/02).

Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci – v zhode s už uvedenými názormi ESĽP, ale i stanoviskom strany sťažovateľa uzatvára, že z princípu kontradiktórnosti konania tiež vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu (protistrany v súdnom konaní) právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (m. m. vec K. S. proti Fínsku, rozsudok ESĽP z 31. 5. 2001; vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESĽP z 28. 6. 2001). Inak povedané, požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESĽP chápe skôr formálne, t. j. z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu.

Sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie okresnému súdu 5. júna 2014. Okresnému súdu bolo 19. júna 2014 doručené písomné vyjadrenie Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 2 Pv 485/11/5506-49 z 18. júna 2014, pričom spisový materiál týkajúci sa predmetnej veci bol 14. augusta 2014 doručený najvyššiemu súdu. Následne bol spisový materiál vrátený z najvyššieho súdu prípisom z 20. októbra 2014 späť okresnému súdu, a to z dôvodu nutnosti doručiť poškodeným ako stranám v trestnom konaní sťažovateľom podané dovolanie. Spisový materiál bol opätovne predložený najvyššiemu súdu 4. februára 2015, ktorý sťažovateľom podané dovolanie na neverejnom zasadnutí 17. júna 2015 odmietol. Z uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd konal nesústredene už v čase, keď vrátil vec okresnému súdu ako predčasne predloženú s pokynom na doručenie sťažovateľom podaného dovolania poškodeným, keďže mal a mohol poveriť okresný súd aj vykonaním doručenia vyjadrenia okresnej prokuratúry sťažovateľovi a jeho právnemu zástupcovi, alebo tak mal učiniť sám. Ústavný súd v tejto

súvislosti dodáva, že skúmať obsahovú stránku vyjadrenia okresnej prokuratúry a jej možnú ingerenciu na rozhodovanie súdu, ako aj zaoberať sa možným vplyvom vyjadrenia sťažovateľa k vyjadreniu prokurátora ako zástupcu štátu, tak ako to vyplýva z vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu, že *„K doručovaniu vyjadrenia najvyšší súd nepristúpil z dôvodu, že neobsahovalo podstatnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho rozhodnutie v predmetnej veci a ku ktorej by sa sťažovateľ v postavení dovolateľa mal vyjadriť“*, nie je a v zmysle aj ustálenej judikatúry ESLP ani nemôže byť jediným a rozhodujúcim predmetom skúmania pred ústavným súdom. Ústavný súd zvyčajne, že požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESLP chápe skôr formálne – z jej hľadiska nie až tak veľmi záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu, čo v okolnostiach danej veci platí o to viac, keďže v hre je trestnoprávna represia, ktorá je v podmienkach právneho štátu prostriedkom „ultima ratio“.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015. Na základe konštatovania porušenia ústavnosti v danej veci v dôsledku vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) dohovoru ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 9/2015 zo 17. júna 2015 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na nové konanie.

IV.

Ústavný súd riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011) nepovažoval za vhodné ani účelné zaoberať sa ďalšími sťažovateľom predstretými námietkami (totožnosť skutku, odmietnutie návrhov na doplnenie dokazovania, nedostatočné vysporiadanie sa s obhajobnými námietkami sťažovateľa) smerujúcimi a atakujúcimi aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 24/2014 zo 7. mája 2014, keďže práve z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie má najvyšší súd nielen možnosť, ale aj povinnosť v rozumne dostatočnej miere vysporiadať sa opätovne aj s námietkami sťažovateľa, ktoré sú predmetom tejto podanej sťažnosti, a následne o nich rozhodnúť v rámci dovolacieho konania. V tejto súvislosti ústavný súd podčiarkuje, že predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Z uvedených dôvodov ústavný súd tejto časti sťažnosti nevyhovел.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu v súlade s ich vyčíslením jeho právnym zástupcom za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanoviskám odporcov) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 139,83 € + režijný paušál vo výške 8,39 € v roku 2015, čo v súhrne predstavuje sumu 444,66 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015